

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

Ławnik SN Jarosław Gałkiewicz

Protokolant starszy inspektor sądowy Anna Rusak

przy udziale Prokuratora Okręgowego w K. P. G.
w sprawie prokuratora Prokuratury Rejonowej w C. w stanie spoczynku X.Y.
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
na posiedzeniu w dniu 5 lutego 2025 r.
odwołań prokuratora X.Y. i jego obrońcy
od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 13
marca 2024 r. sygn. akt [...] w przedmiocie obniżenia wysokości jego
wynagrodzenia na czas trwania zawieszenia w czynnościach służbowych
na podstawie art. 93 § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia
2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390, zwanej dalej „u.p.p.”)
w zw. z art. 152 § 2 u.p.p.

postanowił

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 30 października 2023 r.
zawiesił prokuratora Prokuratury Rejonowej w Chrzanowie X.Y. w czynnościach
służbowych na okres od dnia 30 października 2023 r. do dnia 30 kwietnia 2024 r.
Treść postanowienia objęta jest klauzulą „poufne”. Z uwagi na przebywanie wyżej
wymienionego na zwolnieniu lekarskim, postanowienie o zawieszeniu w

czynnościach służbowych zostało przesłane w formie jawnego odpisu na jego adres zamieszkania. Poinformowano także X.Y. o możliwości zapoznania się z pełną treścią postanowienia w kancelarii tajnej Prokuratury Okręgowej w K.. W dniu 27 listopada 2023 r. do Prokuratury Okręgowej wpłynął zwrot korespondencji, która nie została podjęta przez X.Y., pomimo dwukrotnego, prawidłowego powiadomienia w dniach 2 i 10 listopada 2023 r.

Następnie Prokurator Okręgowy w K. wnioskiem z dnia 3 stycznia 2024 r. wystąpił do Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym o obniżenie do 50% wysokości wynagrodzenia przysługującego prokuratorowi X.Y. na czas zawieszenia w czynnościach służbowych z uwagi na fakt, że zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przewinienia służbowego określonego w art. 137 § 1 u.p.p., stanowiącego również czyn z art. 230 § 1 k.k.

Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym postanowieniem z dnia 13 marca 2024 r. sygn. akt [...] obniżył prokuratorowi X.Y. wynagrodzenie do wysokości 50% na czas trwania zawieszenia w czynnościach służbowych.

Od tego postanowienia odwołanie złożył prokurator X.Y., zaskarżając je w całości na swoją korzyść. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. z art. 152 § 1 u.p.p. w zw. z art. 150 § 1 i 2 u.p.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na obniżeniu wynagrodzenia do wysokości 50%, podczas gdy odwołującemu nigdy nie doręczono postanowienia Prokuratora Okręgowego w K. z dnia 30 października 2023 r. w przedmiocie zawieszenia go w czynnościach służbowych, co uniemożliwiło mu ustosunkowanie się do wstępnych okoliczności koniecznych do stwierdzenia znamion przewinienia dyscyplinarnego i doprowadziło do niezasadnego zawieszenia go w czynnościach, naruszając przysługujące mu prawo do obrony, a także spowodowało wszczęcie i kontynuowanie wadliwej procedury prawnej w odniesieniu do postępowania służbowego i dyscyplinarnego, której konsekwencją było bezprawne zastosowanie instytucji obniżenia wynagrodzenia,
2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, polegającą

na zaniechaniu wskazania w uzasadnieniu wydanego postanowienia jednoznacznych i precyzyjnych okoliczności, które zdaniem Sądu Dyscyplinarnego zadecydowały o obniżeniu skarżącemu wynagrodzenia oraz o jego wysokości do 50%, co w oczywisty sposób narusza materialne prawo do obrony skarżącego,

3. rażącą niewspółmierność orzeczonego względem X.Y. środka w postaci obniżenia wynagrodzenia do maksymalnej wysokości 50%, polegającą na zaniechaniu sprawdzenia przez Sąd Dyscyplinarny, mimo że zachodziła taka potrzeba, okoliczności faktycznych związanych z warunkami osobistymi, w tym sytuacją zdrowotną odwołującego, w szczególności biorąc pod uwagę, że przypisywane w/w przewinienia dyscyplinarne nie zawierają najwyższego stopnia społecznej szkodliwości (to jest nie są zbrodniami ani występami zagrożonymi najwyższą karą pozbawienia wolności), a dotychczasowa służba X.Y. była właściwa i nienaganna; zły stan zdrowia X.Y. jest związany min. z wykryciem u niego [...]. Odwołujący pozostaje cały czas pod stałym nadzorem [...] oraz [...], którzy w wydanych zaświadczeniach, potwierdzają jego aktualną niezdolność do pracy, jak również niemożność osobistego stawiennictwa w jakichkolwiek czynnościach procesowych, w tym związanych z toczącym się postępowaniem dyscyplinarnym,
4. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na niewłaściwej ocenie okoliczności podmiotowych i przedmiotowych stanowiących podstawę wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko X.Y., a tym samym uznania, że zachodzi uzasadnione przypuszczenie popełnienia przez niego przewinienia służbowego, określonego w art. 137 § 1 u.p.p., stanowiącego również czyn z art. 230 § 1 k.k., co skutkowało zawieszeniem go w czynnościach służbowych, podczas gdy prawidłowa analiza okoliczności sprawy, nie uzasadnia powyższych wniosków, a tym samym obniżenia jego wynagrodzenia w wysokości dopuszczalnego do 50%:
 1. po pierwsze, uchwała z dnia 18 stycznia 2024 r. wydana w sprawie o sygn. akt: I ZI 47/23 przez Izbę Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego, która zezwoliła na pociągnięcie X.Y. do

- odpowiedzialności karnej za czyn z art. 230 § 1 k.k., została wydana z naruszeniem przepisów prawa materialnego tj. art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i pozbawiła w/w prawa do sądu, a tym samym rozpatrzenia jego sprawy przez niezawisły, bezstronny i pozbawiony nacisków zewnętrznych organ orzekający,
2. do wydania powyższej uchwały doszło na posiedzeniu z wyłączeniem jawności i pod nieobecność zarówno X.Y., jak i jego pełnomocnika, podczas gdy ten wielokrotnie informował Sąd (wnosząc jednocześnie o zniesienie kolejnych terminów posiedzeń) o swoim złym stanie zdrowia, potwierdzającym niemożność wzięcia udziału w zaplanowanych czynnościach procesowych, a z kolei jego pełnomocnik wskazywał na kolizję terminów wyznaczonego posiedzenia z wieloma innymi rozprawami sądowymi,
 3. wskazana uchwała została wydana przez Izbę Odpowiedzialności Zawodowej, która zastąpiła w lipcu 2022 r. Izbę Dyscyplinarną powołaną przez Krajową Radę Sądownictwa i ukształtowaną w składzie i trybie przewidzianym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., a która to uznawana jest za organ niekonstytucyjny i powołany z pogwałceniem zarówno krajowych jak i międzynarodowych przepisów prawa powszechnie obowiązującego, a tym samym jest niezdolna do orzekania,
 4. w konsekwencji w toczącym się postępowaniu zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., wobec faktu, że w wydaniu uchwały z dnia 18 stycznia 2024 r. brała udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w składzie i trybie przewidzianym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., a która to uznawana jest za organ niekonstytucyjny i niezdolny do orzekania, a ponadto niespełniający wymogów bezstronności i niezawisłości sędziowskiej,

5. w postępowaniu przed Izbą Dyscyplinarną doszło do dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkującą błędami w ustaleniach faktycznych, poprzez przyjęcie, że przedstawione we wniosku Prokuratury Okręgowej w L. dowody wskazują na dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienie przez prokuratora X.Y. przestępstwa z art. 230 k.k., a co za tym idzie, że istnieje podstawa z art. 135 u.p.p. do wyrażenia zgody na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej – podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do przekonania, że skarżący nie dopuścił się zarzuconego mu czynu zabronionego, w szczególności biorąc pod uwagę fakt, że w czasie popełnienia czynu przebywał on w ośrodku rehabilitacji neurologicznej w związku z problemami zdrowotnymi, a tym samym nie miał jakiegokolwiek możliwości faktycznej, aby podejmować się pośrednictwa w załatwianiu spraw osób trzecich.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez uchylenie go w całości; ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia przez obniżenie X.Y. wynagrodzenia w niższej wysokości.

Odwołanie w istocie tej samej treści, o tożsamym zakresie, zarzutach i wnioskach zostało wniesione przez obrońcę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie obwinionego pozbawione jest merytorycznych podstaw, w części zaś zostało oparte na argumentacji, w która w niniejszym postępowaniu nie może być przedmiotem rozważań sądu dyscyplinarnego. Zważywszy na tożsamość obu wniesionych odwołań uzasadnione jest łączne odniesienie się do podniesionych w nich zarzutów.

Zgodnie z art. 152 § 1 u.p.p. w przypadku, gdy prokurator został zawieszony w czynnościach, Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, na wniosek przełożonego dyscyplinarnego, może obniżyć do 50% wysokość wynagrodzenia prokuratora na czas trwania tego zawieszenia. Z przepisu tego wynika, że warunkiem *sine qua non* dokonania przez sąd dyscyplinarny takiego

rozstrzygnięcia jest zawieszenie prokuratora w czynnościach, przy czym wymagane jest aby wydane w powyższym przedmiocie postanowienie było prawomocne, na co zwracał uwagę Sąd Najwyższy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 lutego 2023 r. sygn. akt II ZZ 7/22 oraz z dnia 7 maja 2024 r. sygn. akt II ZO 23/24), wskazując, że dopiero, gdy natychmiast wykonalne zarządzenie przełożonego dyscyplinarnego o zawieszeniu prokuratora w czynnościach staje się prawomocne, spełnione są warunki formalne do rozpoznania wniosku przełożonego dyscyplinarnego o obniżenie wysokości wynagrodzenia prokuratora na czas trwania zawieszenia.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy należy zauważyć, że postanowienie Prokuratora Okręgowego w K. z dnia 30 października 2023 r. o zawieszeniu prokuratora X.Y. w czynnościach służbowych zostało wysłane zainteresowanemu za pośrednictwem operatora pocztowego (art. 130 § 1 pkt 1 k.p.k.) na jego adres zamieszkania i doręczone w trybie określonym w art. 133 § 1 i 2 k.p.k. Stosownie do treści art. 133 § 2 k.p.k., skoro powtórne zawiadomienie o pozostawieniu przesyłki w placówce operatora pocztowego zostało dokonane w dniu 10 listopada 2023 r., to termin na jej odebranie upływał 17 listopada 2023 r., a zatem postanowienie to zostało uznane za doręczone z tym dniem. Siedmiodniowy termin na wniesienie odwołania upływał zaś 24 listopada 2023 r., a wobec tego, że nie zostało ono wniesione, postanowienie o zawieszeniu w czynnościach służbowych uprawomocniło się z dniem 25 listopada 2023 r.

Z powyższego wynika, że zarzut z pkt. 1 odwołania jest chybiony. Sąd dyscyplinarny I instancji rozstrzygając w dniu 13 marca 2024 r. w kwestii obniżenia prokuratorowi wynagrodzenia na czas trwania zawieszenia, nie uchybił treści art. 152 § 1 u.p.p. Postanowienie Prokuratora Okręgowego w K. o zawieszeniu w czynnościach służbowych zostało uznane za doręczone (zgodnie z art. 133 § 2 k.p.k.), a wobec jego niezaskarżenia uprawomocniło się. Powoływane w ramach tego zarzutu regulacje zawarte w art. 150 § 1 i 2 u.p.p. są irrelewantne w postępowaniu dotyczącym kwestii obniżenia wynagrodzenia, w ramach którego zasadność zawieszenia w czynnościach nie jest przedmiotem rozważań sądu dyscyplinarnego. Przesłankami formalnymi warunkującymi orzekanie przez sąd dyscyplinarny w kwestii obniżenia wynagrodzenia jest wniosek przełożonego

dyscyplinarnego złożony w powyższym przedmiocie oraz prawomocne postanowienie o zawieszeniu prokuratora w czynnościach służbowych. Obie te przesłanki zostały spełnione, a więc Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym rozstrzygając powyższą kwestię, działał w granicach wyznaczonych regulacją zawartą w art. 152 § 1 u.p.p. Z kolei przysługujące skarżącemu prawo do obrony mogło być realizowane w toku ewentualnego postępowania odwoławczego od postanowienia o zawieszeniu w czynnościach, a taka inicjatywa nie została przez prokuratora X.Y. podjęta.

W dalszej kolejności należy odnieść się do zakresu wysokości obniżenia wynagrodzenia prokuratora, które pozostawione zostało do swobodnego uznania sądów dyscyplinarnych, z jedynym zastrzeżeniem, że obniżenie to nie może przekraczać 50% wysokości przysługującego prokuratorowi wynagrodzenia. Należy zauważyć, że postępowanie w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia jest pozadyscyplinarnym postępowaniem służbowym prowadzonym przez właściwy sąd dyscyplinarny. Jego celem nie jest represja dyscyplinarna, czy nawet zapewnienie warunków do jej realizowania, a konieczność dostosowania wynagrodzenia otrzymywanego przez prokuratora prawomocnie zawieszono w czynnościach służbowych do tego, że w okresie zawieszenia nie świadczy pracy, pozostając w stosunku służbowym prokuratora. Obniżenie wynagrodzenia w związku z zawieszeniem w czynnościach służbowych niewątpliwie stanowi dodatkową dolegliwość finansową związaną z tym zawieszeniem, ale nie ma ono charakteru represji, gdyż w czym czasie prokurator faktycznie nie świadczy pracy.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie nie podziela stanowiska wyrażanego w tych orzeczeniach Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej, w których akcentowano represyjność obniżenia wynagrodzenia, wskazując, że represyjność ta „wzmacniając funkcję zabezpieczającą i wychowawczą zawieszenia, ma bowiem wzbudzić refleksję nad nieodpowiedzialnym zachowaniem obwinionego poprzez ekonomiczne oddziaływanie i skłonić go do przestrzegania porządku prawnego” (postanowienie Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2021 r. sygn. akt II DO 60/21; podobnie postanowienia tej Izby: z dnia 14 listopada 2019 r. sygn. akt II DSI 45/19, z dnia 21 lipca 2020 r., sygn. akt II DO 43/20, z dnia 22 września 2021 r. sygn. akt II DO 45/21).

Z brzmienia art. 152 § 1 u.p.p. wynika, że ustawodawca przewidując możliwość obniżenia do 50% wynagrodzenia przysługującego prokuratorowi zawieszonemu w czynnościach służbowych, nie sprecyzował przesłanek tego obniżenia. Nie do pogodzenia z zasadą racjonalności ustawodawcy byłoby twierdzenie, że obniżenie to zostało powierzone arbitralnej i dowolnej ocenie sądu dyscyplinarnego. Przeciwnie, pozostając w zgodzie z regulacją zawartą w art. 2 Konstytucji, ocenę przesłanek tego obniżenia należy odnieść do takiego samego *ratio legis*, jakie przyświeca instytucji zawieszenia w czynnościach. Zarówno zawieszenie w czynnościach służbowych, jak i obniżenie wynagrodzenia na czas tego zawieszenia, są ze sobą ściśle powiązane i powinny wpisać się w cel, jakim jest konieczność zagwarantowania prawidłowego wykonywania zadań prokuratury w razie zaistnienia negatywnych zdarzeń dotyczących stosunku służbowego prokuratora (odnośnie do *ratio legis* instytucji zawieszenia prokuratora w czynnościach por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2024 r. sygn. akt I ZSK 1/24). Prokuratura wykonuje swoje ustawowe zadania (do których zgodnie z art. 2 u.p.p. należy ściganie przestępstw oraz stanie na straży praworządności) w określonych uwarunkowaniach społecznych i to, jak postrzegane jest zachowanie przedstawicieli urzędu prokuratorskiego, wpływa na jej wizerunek, zaufanie w oczach obywateli, a co się z tym wiąże, na możliwości skutecznego działania. Z tego powodu, przy rozstrzyganiu w kwestii obniżenia wynagrodzenia prokuratorowi zawieszonemu w czynnościach zasadnicze znaczenie powinien mieć charakter zarzucanego prokuratorowi przewinienia lub przestępstwa, społeczna szkodliwość takiego czynu, jego szkodliwość korporacyjna oraz odbiór społeczny zarzucanego czynu, który determinuje zakres naruszenia dobrego wizerunku prokuratury (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2024 r. sygn. akt II ZO 23/24). Z kolei okoliczności dotyczące warunków osobistych prokuratora, jego stanu zdrowia, stanu rodzinnego czy sytuacji majątkowej, mają w tym wypadku znacznie drugorzędne i mogą zostać uwzględnione jedynie wyjątkowo (por. sformułowane na tle analogicznych spraw dotyczących obniżenia wynagrodzenia sędziów uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 27 marca 2007 r. sygn. akt SNO 14/07 oraz z dnia 25 czerwca 2012 r. sygn. akt SNO 21/12).

W kontekście powyższego zarzut z pkt. 3 odwołania należy uznać za chybiony. Orzeczone w zaskarżonym postanowieniu obniżenie wynagrodzenia w maksymalnej wysokości, tj. do 50%, nie jawi się jako rażąco niewspółmierne, jeśli wziąć pod uwagę to, że zawieszenie prokuratora w czynnościach jest związane z podejrzeniem popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 230 § 1 k.k. Zgodnie z tym przepisem odpowiedzialność karną ponosi sprawca, który w zamian za korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę podejmuje się pośrednictwa w załatwieniu sprawy, powołując się na wpływy, wywołując u innej osoby przekonanie o istnieniu wpływów, wykorzystując takie przekonanie lub utwierdzając ją w tym przekonaniu. Tego typu czyn, jeżeli zostanie procesowo wykazany fakt jego popełnienia, cechuje się wyjątkowo wysokim stopniem szkodliwości społecznej i korporacyjnej i istotnie godzi w autorytet urzędu prokuratorskiego. W analizowanym przypadku nie mają istotnego znaczenia takie okoliczności jak to, że czyn zarzucaniu prokuratorowi X.Y. nie jest zbrodnią (choć wymaga odnotowania, że jest to czyn zagrożony karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, a więc jednak dość surową), dotychczasowy przebieg jego służby zawodowej, a także stan jego zdrowia. Jak wynika z przedłożonej przez X.Y. dokumentacji medycznej, cierpi on na choroby somatyczne – zmiany zwyrodnieniowe wielostawowe, na które leczy się od 2000 r. Korzysta też z konsultacji neurologicznych i psychiatrycznych w związku ze zgłaszanymi dolegliwościami. W ocenie Sądu obniżenie wynagrodzenia przysługującego wyżej wymienionemu do 50% nie uniemożliwia kontynuowania przez niego leczenia i rehabilitacji w celu poprawy stanu zdrowia. Nie przemawia też za obniżeniem przysługującego mu wynagrodzenia w niższej wysokości.

Chybiony jest zarzut z pkt. 2 odwołania. W ramach tego zarzutu skarżący powołuje się na treść art. 251 § 3 k.p.k., który to przepis określa, jakie elementy powinno zawierać uzasadnienie postanowienia w przedmiocie środka zapobiegawczego, wskazując, że zaskarżone postanowienie tym wymogom nie sprostало. Należy jednak przypomnieć, że obniżenie prokuratorowi wynagrodzenia na czas jego zawieszenia w czynnościach, jak wyżej wskazano, nie jest środkiem zapobiegawczym i wymagania wskazane w powołanym przepisie nie dotyczą postanowienia o zawieszeniu w czynnościach. Uzasadnienie

postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 13 marca 2024 r. jest wprawdzie dość lakoniczne, nie mniej w dostatecznym stopniu wyjaśnia podstawę faktyczną rozstrzygnięcia oraz to, jakie normy prawne zastosował Sąd rozstrzygając w kwestii obniżenia wynagrodzenia prokuratorowi zawieszonemu w czynnościach. Sposób sformułowania tego uzasadnienia w żaden sposób nie ogranicza przysługującemu prokuratorowi X.Y. prawa do obrony, gwarantowanemu treścią art. 6 k.p.k.

Za bezpodstawne w postępowaniu odwoławczym od postanowienia sądu dyscyplinarnego o obniżeniu wynagrodzenia prokuratorowi zawieszonemu w czynnościach służbowych należy uznać zarzuty z pkt. 4 odwołania. Jak wyżej wskazano, ustalenia dotyczące zachodzącej podstawy do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego i wydania orzeczenia o zawieszeniu prokuratora w czynnościach, związane z podejrzeniem popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 137 § 1 u.p.p. oraz z art. 231 § 1 k.k. nie są przedmiotem rozważań Sądu dyscyplinarnego rozpatrującego kwestie obniżenia jego wynagrodzenia. Nie są też przedmiotem niniejszego postępowania kwestie rozstrzygnięte w uchwale Sądu Najwyższego – Izby Odpowiedzialności Zawodowej z dnia 18 stycznia 2024 r. sygn. akt I ZI 47/23, ani też zarzuty skarżącego odnoszące się do prawidłowości procedowania we wskazanej sprawie ani też prawidłowości dokonanego rozstrzygnięcia.

Dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego postanowienia przez pryzmat zarzutów zawartych w odwołaniu, Sąd Najwyższy uznał, że w pełni należy podzielić stanowisko Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym o obniżeniu wynagrodzenia przysługującego prokuratorowi X.Y. do 50% i w konsekwencji wydane w powyższym przedmiocie postanowienie utrzymać w mocy. W sprawie nie zaistniały przy tym okoliczności uzasadniające rozpoznanie wniesionego odwołania poza zawartymi w nim zarzutami.

Ubocznie należy zaznaczyć, że w sprawie nie było podstaw do zmiany terminu wyznaczonego posiedzenia, o co wniosek złożył obrońca. W istocie bowiem ustawa nie przewiduje uprawnienia do udziału prokuratora lub jego obrońcy w posiedzeniu, którego przedmiotem jest kwestia obniżenia wynagrodzenia, ani w I ani w II instancji. W postanowieniu Sądu Najwyższego z 24 października 2024 r., sygn. akt II ZO 55/23, słusznie wskazano, że na posiedzeniu przed Sądem

Dyscyplinarnym przy Prokuratorze Generalnym orzekającym w przedmiocie zawieszenia prokuratora w czynnościach, nie przeprowadza się postępowania dowodowego i z uwagi na sposób procedowania w tego rodzaju sprawach, udział stron w posiedzeniu w przedmiocie przedłużenia zawieszenia w czynnościach nie jest konieczny. Brak jest też przepisu szczególnego w u.p.p. bądź w k.p.k. (przepisy procedury karnej stosowane odpowiednio na zasadzie art. 171 pkt 1 u.p.p.), który przewidywałby istnienie takiego obowiązku lub uprawnienia. Możliwość wzięcia udziału w posiedzeniu w przedmiocie obniżenia wynagrodzenia, w obu instancjach, także przewidziana jest wyłącznie w przypadku, gdyby prokurator lub jego obrońca stawili się na posiedzeniu (art. 96 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 171 u.p.p.). Zasady tej nie zmienia fakt, że na skutek zarządzenia doszło do zawiadomienia o terminie i miejscu posiedzenia.

Również nie było podstaw do uwzględnienia wniosku prokuratora X.Y. z 29 stycznia 2025 r. o zniesienie terminu posiedzenia i o umorzenie postępowania w całości z powodu decyzji prokuratora Generalnego o przeniesieniu go w stan spoczynku z dniem 5 lipca 2024 r. Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, jak wynika z na wstępie przytoczonych zdarzeń procesowych, jest ocena decyzji wydanej w dniu 13 marca 2024 r. przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, mocą której obniżono prokuratorowi X.Y. wynagrodzenie na czas zawieszenia w czynnościach służbowych, przez pryzmat wniesionych na tę decyzję odwołań. Oznacza to, że Sąd Najwyższy kontroluje zaskarżoną decyzję z punktu widzenia jej prawidłowości co do zasady, a także co do wysokości obniżonego wynagrodzenia, według stanu na czas jej wydania. Aktualny status zawodowy prokuratora X.Y. w żadnej zatem mierze nie dezaktualizuje potrzeby dokonania tej kontroli, ani nie powoduje, by stała się ona bezprzedmiotowa. Do czasu przeniesienia w stan spoczynku prokurator X.Y. pozostawał w stanie czynnym i był zarazem zawieszony w czynnościach służbowych.

Stanowiska o potrzebie kontroli zaskarżonego postanowienia nie zmienia fakt, że postanowieniem Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 20 grudnia 2024 r. doszło do umorzenia postępowania w przedmiocie przedłużenia i dalszego stosowania zawieszenia prokuratora X.Y. w czynnościach. Wydanie tego postanowienia skutkowało ustaniem stanu zawieszenia w czynnościach

służbowych, ze względu na cofnięcie wniosku przez rzecznika dyscyplinarnego, do czego doszło na skutek przeniesienia prokuratora K. w stan spoczynku. Nie zmienia to jednak faktu, że do czasu przeniesienia w stan spoczynku aktualne było zawieszenie w czynnościach służbowych, a co za tym idzie, aktualna była i jest potrzeba skontrolowania prawidłowości postanowienia o obniżeniu wynagrodzenia, jako pochodnego wobec faktu zawieszenia w czynnościach służbowych, które w dacie wydawania postanowienia, a także do czasu ustania zawieszenia było aktualne.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[M. T.]

[a.ł.]

Marek Dobrowolski Marek Siwek Jarosław Gałkiewicz